

Tilstandene i russiske Fangeleire i Tyskland. Afdelingen satte sig derpaa straks i Forbindelse med Myndighederne i Berlin, der optog Tanken med stor Imødekommenhed under den selvfølgelige Forudsætning af Gensidighed. Under de derpaa førte Forhandlinger anmodede Regeringen i Wien „Røde Kors“ om at søge Planen udvidet til ogsaa at omfatte østerrig-ungarske Fanger i Rusland, og Resultatet blev, at i Efteraaret 1915 blev Fangeleirene i Rusland, Tyskland og Østerrig-Ungarn besøgt af 12 danske Repræsentanter for „Røde Kors“, ledsagede af 12 udenlandske Søstre. Disse Rejser vakte saa almindelig Tilfredshed, at Centralmagterne i afvigte Foraar anmodede om at søge dem gentagne i større Omfang med det Formaal at uddele meget store Pengebeløb til Fangerne. Ogsaa dette lykkedes det at gennemføre, og for Tiden berejstes Fangeleirene i de nævnte Lande af 24 danske Herrer, ledsagede af 24 fremmede Damer. Til Organiseringen af Rejserne har Afdelingen haft en god Medhjælper i Konsul Henius.

Endvidere anmodede det tyske „Røde Kors“ i afvigte Foraar om at søge udvirket Tilladelse til, at danske Læger, udsendte af os, maatte uddele store Kvantiteter af tyske Medikamenter og Forbindstoffer i russiske Leire, hvortil der var stor Trang. Ogsaa denne Sag gik i Orden, og 3 danske Læger har nu i dette Øjemed opholdt sig i 5 Maaneder i Rusland og Sibirien.

Fremdeles kan anføres, at efter Begæring fra Regeringen i Wien har „Røde Kors“ foranlediget uddelt i østerrig-ungarske Fangeleire i Rusland 180,000 Portioner Tyfusserum, fremstillede paa Seruminstituttet i København.

Endelig er der i afvigte Sommer oprettet et dansk „Røde Kors“-Kontor i Petrograd, der med stor Dygtighed ledes af Ritmester Philipsen, som Krigsministeriet villigst har stillet til Disposition i denne Anledning. Ogsaa andre danske Regeringsmyndigheder yder Arbejdet en Støtte, som „Røde Kors“ nok kan være taknemmeligt for. Afdelingen er saaledes daglig i Forbindelse med Udenrigsministeriet, hvis Bistand er aldeles uundværlig. Indenrigsministeriet har overladt Afdelingen fortrinlige Lokaler i Hofteaterbygningen, og en paa Finansloven foreslaaet Bevilling vil frigøre „Røde Kors“ for økonomiske Bekymringer; selv om der indrømmes Porto-, Fragt- og Toldfrihed i alle Lande, er Udgifterne selvfølgelig meget betydelige, bl. a. til lønnet Medhjælp i ret stort Omfang, og Arbejdet er efter Sagens Natur stadig voksende. Nye Opgaver frem-

byder sig fremdeles, og de krigsførende Magters Paaskønnelse af Virksomheden fremgaar tilstrækkelig tydeligt af de Udtalelser, som fremkommer fra de ministerielle Embedsmænd og fremmede „Røde Kors“-Repræsentanter, der hyppigt indfinder sig i København til Konferencer.

Men den største Tilfredsstillelse har „Røde Kors“ dog i de daglige Takkebreve fra de smaa Hjem og fra Fangerne selv, lige fra Triest til Vladivostok, fra Personer, af hvilke mange hidtil ikke har kendt Danmark af Navn. Saadanne Breve giver alle, der arbejder i danske „Røde Kors“ Krigsfangeafdeling, fornyet Lyst til Gerningen.

Dette er de Foretagender, som nu i længere Tid har været i Virksomhed. En særlig Opgave, der senere er kommet til og endnu ikke er realiseret, men for hvilken der arbejdes, er Spørgsmaalet om Modtagelsen af Krigsfanger til Hospitalisering og Forplejning her i Landet. Spørgsmaalet er oprindelig rejst ved Henvendelse fra fremmede „Røde Kors“ til det danske „Røde Kors“ allerede i afvigte April Maaned. Det, man tænkte sig, var en Hospitalisering og Forplejning her i Landet, svarende til den Virksomhed, som Svejts allerede i længere Tid havde haft i Gang for Vestfrontens Vedkommende. For Østfronten tænkte man sig denne Opgave overtaget af Danmark, da Svejts paa Grund af de geografiske Forhold vanskelig kunde paatage sig den. Spørgsmaalet var altsaa til Overvejelse her allerede fra April Maaned. Den Plan, som det ærede Medlem aabenbart hentyder til, blev nævnt for mig i Slutningen af Maj. Jeg ønskede en skriftlig Fremstilling for at faa et bedre Grundlag for Overvejelserne. Efter at disse havde fundet Sted, maatte jeg meddele den, som havde forelagt mig Planen, at rent bortset fra de Vanskeligheder, man kunde formode var knyttede til en saadan Plan med Hensyn til at faa de fremmede Regeringer til at gaa ind paa at anbringe Krigsfanger her i Landet under saa løse Forhold, og som rimeligvis vilde rejse sig ved, at de vedkommende Krigsfanger, hvis Krigen varede længe, i lang Tid skulde opholde sig i private Hjem, maatte Regeringen mene, at det var naturligt, i alt Fald til at begynde med, at koncentrere Kræfterne om den allerede udefra foreliggende Plan. Denne Plan, der, som jeg nævnede, gik ud paa at modtage syge Krigsfanger her til Hospitalsbehandling og egentlig Internering — da de ikke skulde være saa syge, at ikke den Mulighed kunde tænkes, at de kunde forsøge at slippe bort, maatte der ogsaa en Bevogtning til —, maatte man give Fortrinet, og man